

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **FONTANA WATERCOOLERS, s.r.o.**, se sídlem Klokotská 693/9, Praha 4, zast. Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 153, Příbram, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, **za účasti:** WP IP & Development B.V., se sídlem Esp 246, 5633 AC Eindhoven, Nizozemské království, zast. ZIVKO MIJATOVIC & PARTNERS s.r.o., se sídlem Jugoslávských partyzánů 639/26, Praha 6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 9 A 5/2023-67,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podal dne 30. 4. 2021 u žalovaného přihlášku obrazové ochranné známky pro výrobky zařazené do tříd 11 a 32 mezinárodního třídění v následujícím zobrazení:

[2] Osoba zúčastněná na řízení podala proti zápisu ochranné známky dne 22. 9. 2021 námitky z důvodů uvedených v § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě

soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), v relevantním znění (dále jen „zákon o ochranných známkách“), pro výrobky ve třídách 11 a 32 mezinárodního třídění.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2022, č. j. O-571723/D21092136/2021/ÚPV, podaným námitkám částečně vyhověl a přihlášku ochranné známky pro výrobky zařazené ve třídě 32 zamítl. Žalovaný totiž shledal pravděpodobnost záměny přihlašovaného označení se starší slovní ochrannou známkou Evropské unie osoby zúčastněné na řízení ve znění „ALKA“, jež spočívá v užití stejného slovního prvku/slovní části pro označování shodných výrobků ve třídě 32. Žalobce v přihlášce specifikoval výrobky zařazené do třídy 32, k nimž se mělo přihlašované označení vztahovat, jako „*minerální voda a jiné nealkoholické nápoje*“. Namítaná ochranná známka je v této třídě zapsána pro výrobky specifikované jako „*minerální voda, jmenovitě vody sestávající z minerálních doplňků ve třídě 32*“. Naopak v rozsahu výrobků ve třídě 11 žalovaný neshledal, že by přihlašované označení zasahovalo do práv plynoucích osobě zúčastněné na řízení z namítané ochranné známky. V návaznosti na to řízení pro přihlašované označení pro výrobky ve třídě 11, specifikované jako „*vodní ochlazovače (přístroje na ochlazování, okysličování a ohřívání vody), čističe a zvlhčovače vzduchu, přístroje na filtrování a čištění vody, vodní filtry a systémy pro čištění vody, části a vybavení výše uvedeného*“, pokračovalo.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného v rozsahu zamítnutí přihlášky označení pro výrobky ve třídě 32 rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 21. 11. 2022, č. j. O-571723/D22035978/2022/ÚPV, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil. Osoba zúčastněná na řízení proti rozhodnutí žalovaného rozklad nepodala, v důsledku čehož bylo přihlašované označení pro výrobky zařazené v třídě 11 postoupeno k zápisu do rejstříku.

[5] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného brojil žalobce žalobou podanou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 28. 8. 2024, č. j. 9 A 5/2023-67, zamítl. Městský soud konstatoval, že mezi dvěma ochrannými známkami existuje nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), a rozsudky Soudního dvora EU ze dne 29. 9. 1998, *Canon*, C-39/97, ECLI:EU:C:1998:442, bod 29, a ze dne 22. 6. 1999, *Lloyd Schuhfabrik Meyer*, C-342/97, ECLI:EU:C:1999:323, bod 17].

[6] Rozhodujícím pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek je podle soudu hledisko průměrného spotřebitele (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153, a rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 11. 1997, *SABEL*, C-251/95, ECLI:EU:C:1997:528, bod 23).

[7] Městský soud dále zdůraznil, že dle ustálené rozhodovací praxe soudů je překážka bránící zápisu přihlašovaného označení do rejstříku ochranných známek z důvodu existence pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti dána pouze při kumulativním splnění dvou zákonem stanovených podmínek. Těmi jsou shodnost či podobnost přihlašovaného

pokračování

označení se starší ochrannou známkou a shodnost nebo podobnost výrobků či služeb, které jsou chráněny namítanou ochrannou známkou a které mají být chráněny přihlašováním označením (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141, a ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006-97, publ. pod č. 1064/2007 Sb. NSS).

[8] Při posuzování podobnosti slovních označení je podle městského soudu nutné vzít v úvahu všechny relevantní faktory. Mezi ně náleží nejprve zkoumání podobností či odlišností vždy ve vztahu ke vjemu průměrného spotřebitele, a to z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Při hodnocení schopnosti individualizovat zboží z určitého obchodního zdroje je třeba mít na zřeteli, že spotřebitel zpravidla nemá možnost vzájemně porovnat více označení či výrobků, že porovnává s obrazem v paměti či dřívějším sluchovým vjemem, že má průměrnou paměť a průměrný smysl pro detail (opakovaně uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153, a rozsudky Soudního dvora EU *SABEL*, bod 23, a ze dne 2. 9. 2010, *Calvin Klein Trademark Trust*, C-254/09 P, ECLI:EU:C:2010:488, body 44 a 45). Dalším relevantním faktorem či rozhodným kritériem je podle soudu to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Pravděpodobnost záměny musí být podle judikatury Soudního dvora posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu (rozsudek *SABEL*, bod 22). Globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky.

[9] Zaměnitelnost může být proto dovozována jak z podobnosti v dominantním prvku, tak z toho, že dominantní odlišující prvek chybí a ostatní prvky mají nízkou rozlišovací schopnost, takže vyvolávají shodný nebo velmi podobný celkový vjem (opět zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 As 31/2008-153). Označení tak mohou být zaměnitelná i tehdy, pokud je shoda či zaměnitelnost zjištěna i jen u jednoho ze slovních prvků (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 119/99-32, publ. pod č. 928/2002 Soudní judikatury ve věcech správních).

[10] Judikatura v rámci uvedených hledisek za konkrétní relevantní faktory považuje následující skutečnosti: (1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím; (2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a (3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací ani převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, publ. pod č. 2859/2013 Sb. NSS, a v něm citovaná judikatura Soudního dvora). Tato kritéria však podle městského soudu nelze aplikovat mechanicky.

[11] Po rekapitulaci uvedených východisek přistoupil městský soud k hodnocení projednávané věci. Městský soud uvedl, že výrobky, k nimž má být přihlašovány označení zapsáno (minerální voda a jiné nealkoholické nápoje), a výrobky, pro něž je zapsána namítaná ochranná známka (minerální voda, jmenovitě vody sestávající z minerálních doplňků ve třídě 32), jsou určeny všem spotřebitelům těchto nápojů, tedy široké veřejnosti

nakupující tyto výrobky, dále výrobcům, prodejcům a distributorům, přičemž o spotřebitelích se má za to, že jsou běžně informováni a přiměřeně pozorní a obezřetní.

[12] Městský soud uvedl, že v rovině posouzení pouze podle jednotlivých kritérií, tedy vizuálního, fonetického a sémantického, bez přihlédnutí k dalším výše zmiňovaným hlediskům a aspektům posuzování, je skutečně přihlašovaná známka odlišná, a to v tom, že není jednoslovná a obsahuje více prvků. Nicméně účel registrace přihlašovaných označení jako ochranných známek vztahujících se k určitým výrobkům a službám, s přihlédnutím ke vjemu průměrného spotřebitele, na takto izolovaném a formálním porovnání znaků kolidujících označení nestojí.

[13] Co se týče vizuálního hlediska, městský soud se ztotožnil s hodnocením předsedy žalovaného, že průměrnému spotřebiteli při vjemu přihlašovaného označení utkví v paměti převládající a dominantní slovní prvek „ALKALINE“, neboť co do vytvoření z velkých písmen především upoutá a slovně zjevně výrazně sděluje název, pod kterým lze výrobek hledat a následně identifikovat jako druh výrobku, jímž je voda, a to dle doprovodného slovního prvku „water“ doplněného do označení malými písmeny a dle obrazového prvku tryskající vody. Počátek přihlašovaného označení (zde „ALKA“) má zásadní vliv na celkový dojem ochranné známky, neboť slovní část je více rozlišující než obrazová část [městský soud zde odkázal na rozsudek Soudu prvního stupně ES (nyní Tribunálu) ze dne 14. 7. 2005, *Wassen International*, T-312/03, ECLI:EU:T:2005:289]. Výraz „ALKALINE“ považuje dále městský soud za výraznější a dominantnější oproti ostatním prvkům přihlašovaného označení z důvodu jeho umístění a toho, že při prvním dojmu si průměrný spotřebitel buď vybaví význam tohoto slova (z angličtiny) jako zásaditý či alkalický nebo jej bude vnímat jako prvek fantazijní. Pokud si průměrný spotřebitel z důvodu kladení většího důrazu na počáteční část přihlašovaného označení při střetu slov „ALKALINE“ a „ALKA“ rozloží výraz „ALKALINE“ na dvě části, pak vzhledem k jasné shodě první části a ve vztahu k výrobkům, které mají být jimi označeny a chráněny (u namítané ochranné známky jsou chráněny již od roku 2013) mu prvek „LINE“, který není českému spotřebiteli zcela neznámý a který značí čaru, linku, řadu, může asociovat novou „řadu“ výrobků „ALKA“. Z těchto důvodů shledal městský soud jistou „nepřehlédnutelnou“ vizuální podobnost přihlašované ochranné známky s namítanou ochrannou známkou.

[14] Městský soud připustil, že přihlašované označení obsahuje také slovní prvek „water“, který, byť jde o slovo anglické, je většině českých spotřebitelů známý v překladu jako „voda“. V kontextu s obrazovým prvkem jej však považoval za popisný a nedistinktivní. Vizuální odlišnost porovnávaných označení v prvku „water“ a obrazovém prvku tryskající vody je tak sice dána, avšak vzhledem k dominanci slov „ALKALINE“ a „ALKA“ působí dle městského soudu doprovodným, doplňujícím dojmem a jen konkretizuje, k jakému výrobku se může vztahovat - k vodě či k minerální vodě, pro niž ostatně již ochranná známka „ALKA“ působí několik let na trhu. Doprovodné prvky přihlašovaného označení, včetně jeho barevnosti, tak ve vztahu k podobným či shodným výrobkům nemusí posuzovaná označení dle názoru městského soudu dostatečně odlišit. Nicméně, vzhledem k tomu, že namítaná ochranná známka neobsahuje žádnou další část dominantního přihlašovaného slovního označení (zde „LINE“) a ani žádné doprovodné prvky, považoval městský soud za přiléhavé hodnocení žalovaného i jeho předsedy v tom, že jde o podobnost, byť v nižším stupni.

pokračování

[15] K hledisku fonetickému městský soud v první řadě uvedl, že prvek „ALKA“ je u porovnávání označení shodný. Dále soud považoval za významné, že přihlašované označení je foneticky delší, neboť se jako delší vyslovuje úvodní a dominantní slovo „ALKALINE“ i slovo „water“. Přitom může, ale nemusí jít o výslovnost v angličtině, a byť by tomu tak bylo, výslovnost je rovněž u úvodních částí shodná. Nicméně i u fonetického hlediska judikatorní pravidlo vychází z většího vlivu počátečních částí označení, tedy většího důrazu na prvek „ALKA“, který také může působit jako zkratka delšího slovního označení „ALKALINE water“ bez relevance obrazového prvku. Průměrný spotřebitel však nepřeslechne část „LINK“ (pozn. NSS: městský soud měl pravděpodobně na mysli část „LINE“ resp. foneticky „LAJN“) ani další slovo „water“, a proto je dle městského soudu podobnost porovnávání označení dána, a to rovněž v nižším stupni.

[16] K sémantickému hledisku pak městský soud konstatoval, že namítaná ochranná známka je již řadu let zapsána pro výrobky, jimiž jsou minerální vody (sestavující se z minerálních doplňků) a takto je určena k ochraně na trhu spotřebitelů a dalších osob setkávajících se s tímto druhem nápojů. Dle názoru městského soudu tedy nelze předpokládat, že jde o označení významově neznámé, nespojitelné s vodou. Žalobce ovšem netvrdil, že namítající ochrannou známku neužívá nebo že jde o označení ptáka z čeledi alkovitých. Žalobce také vyvracel spojení výrazu „ALKA“ se zásaditostí jakožto vlastností minerální vody. Městský soud však považoval za přednější, že namítaná ochranná známka je předmětem známkoprávní ochrany ve vztahu k minerální vodě, tedy ke stejnému výrobku jako přihlašované označení. Průměrný spotřebitel si tedy především vybaví výrobek, jímž je minerální voda či jen voda jako nealkoholický nápoj, stejně, jako je tomu u výrobků přihlašovaného označení. Z minerální vody pak může usuzovat na její zásadité vlastnosti. Žalobce tak dle městského soudu „*zcela pomíjí*“, že při posuzování zaměnitelnosti porovnávání označení je relevantním kritériem podobnost, u minerální vody pak dokonce shodnost výrobků.

[17] Závěrem se městský soud zabýval posouzením zaměnitelnosti porovnávání označení z hlediska celkového dojmu. Uvedl, že v tomto hodnocení tkví těžiště hodnocení zaměnitelnosti. Dle městského soudu celkový dojem navozuje vjem charakteristických vlastností obou označení, která ve svém vizuálním, fonetickém a sémantickém působení odkazují na motiv vody, jenž je i společným motivem porovnávání výrobků.

[18] Na základě výše uvedeného městský soud shrnul, že v případě porovnávání označení existuje nižší podobnost z hlediska vizuálního a fonetického, zřejmá podobnost z hlediska sémantického a podobnost i shodnost výrobků, k nimž se tato označení vztahují. Z těchto důvodů městský soud shledal, že mezi přihlašovaným označením a namítanou ochrannou známkou existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

II.

Obsah kasační stížnosti a dalších podání

[19] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností. Nesouhlasí totiž s jeho závěrem, že u porovnávaných označení existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti.

[20] Ohledně vizuálního hlediska je přesvědčen, že pokud bude průměrný spotřebitel vizuálně hodnotit namítanou ochrannou známku, utkví mu v paměti pouze slovo „ALKA“, kdežto v případě vizuálního hodnocení přihlašovaného označení si zapamatuje slovní spojení obou slov „ALKALINE water“ a rovněž grafické vyobrazení barevného loga. Stěžovatel tedy považuje posuzovaná označení za dostatečně odlišitelná díky rozdílu v počtu slov, jejich obsahu a obrazovému prvku přihlašovaného označení. Prvek „water“ je dle stěžovatele významnou součástí napadeného označení, pročez mu měl být v projednávané věci přisouzen větší význam, než který mu přiznal městský soud.

[21] Městský soud dle stěžovatele přehlédl vizuální prvky, kterými se přihlašované označení odlišuje od namítané ochranné známky. Jedná se o prvek „LINE“ za prvkem „ALKA“, prvek „water“, grafický prvek tryskajícího vodotrysku a grafické provedení celého označení. Tyto prvky dle stěžovatele z pohledu průměrného spotřebitele dominují. Stěžovatel má za to, že městský soud tyto odlišnosti nehodnotil, v čemž stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[22] Ohledně fonetického hlediska stěžovatel argumentuje, že namítaná ochranná známka se vyslovuje jako jedno samostatné slovo bez důrazu na jeho kteroukoliv část a bez jakékoliv mezery. Přihlašované označení se naopak vyslovuje jako dvě samostatná slova s mezerou. Stěžovatel je přesvědčen, že uvedená rozdílnost navzdory shodnému počátečnímu prvku „ALKA“ postačuje k tomu, aby u průměrného spotřebitele nedošlo k záměně posuzovaných označení. I kdyby existovala fonetická podobnost posuzovaných označení, což stěžovatel odmítá, má za to, že ji nelze považovat za zásadní z důvodu odlišností vizuálních a sémantických.

[23] Ohledně sémantického hlediska stěžovatel zdůrazňuje, že průměrný spotřebitel si nespojí slovo „ALKA“ se zásaditostí jakožto vlastností minerální vody. Je toho názoru, že slovo „ALKA“ *„nemůže v průměrném spotřebiteli implikovat výraz alkalický“*. U přihlašovaného označení si však průměrný spotřebitel již zásaditý charakter minerální vody vybaví.

[24] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle něhož si průměrný spotřebitel u namítaného označení vybaví výrobek, jímž je minerální voda či jen voda jako nealkoholický nápoj. Je přesvědčen, že v odůvodnění napadeného rozsudku nejsou uvedeny důvody, které městský soud vedly k tomuto závěru, pročez považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Dle stěžovatele nelze tento závěr odvozovat od pouhé skutečnosti, že mezi výrobky, k nimž je namítaná ochranná známka zapsána, je uvedena také minerální voda. Podle názoru stěžovatele nedosahuje namítaná ochranná známka takového stupně známosti, aby si průměrný spotřebitel ve spojení s ním vybavil minerální vodu či jen vodu jako nealkoholický nápoj, jak městský soud tvrdí. Stěžovatel uvádí, že tento závěr městského soudu nemá žádnou oporu v probíhajícím řízení, a proto nemůže obstát.

pokračování

[25] Stěžovatel má u sémantického hlediska dále rovněž za to, že ve vztahu k namítané ochranné známce je důležitým odlišujícím znakem přihlašovaného označení slovo „water“. Městský soud se také dle stěžovatele nedostatečně zabýval otázkou, které prvky posuzovaných označení považoval za dominantní. Posouzení dominantních prvků však považuje stěžovatel za zásadní pro posouzení podobnosti a celkové pravděpodobnosti záměny. Z odůvodnění městského soudu tak dle stěžovatele neplyne, zda u porovnávaných označení má hrozit nebezpečí záměny z toho důvodu, že porovnávaná označení si jsou podobná s přihlédnutím k dominantnímu prvku, nebo naopak proto, že přihlašovaná ochranná známka žádný dominantní prvek nemá, v důsledku čehož by bylo nutné posuzovat kombinaci obrazového a slovního prvku.

[26] Městský soud proto podle mínění stěžovatele nesprávně uzavřel, že mezi posuzovanými označeními existuje podobnost ze sémantického hlediska.

[27] Stěžovatel je přesvědčen, že z klíčového hlediska, kterým je celkový dojem, jež označení v průměrném spotřebiteli vyvolávají, neexistuje u posuzovaných označení pravděpodobnost záměny. Stěžovatel v tomto kontextu u posuzovaných označení poukazuje na odlišnosti spočívající v počtu slov, stylech písma, výslovnosti, významu, jakož i mezeře mezi slovy a existenci barevného loga v přihlašovaném označení. Z důvodu těchto odlišností by dle stěžovatele průměrný spotřebitel nemohl považovat výrobky nabízené pod přihlašovaným označením za pocházející od podnikatele nabízejícího výrobky pod namítanou ochrannou známkou.

[28] Stěžovatel závěrem nesouhlasí s názorem městského soudu, dle něhož posouzení pravděpodobnosti záměny nemůže vycházet pouze z izolovaného porovnání jednotlivých odlišností. Uvedené odlišnosti totiž dle stěžovatele poukazují na rozdílnost porovnávaných označení a umožňují učinit závěr, že v posuzované věci neexistuje pravděpodobnost jejich záměny na straně veřejnosti.

[29] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[30] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že porovnávaná označení jsou podobná zejména z důvodu podobnosti dominantního slovního prvku „ALKALINE“ a slovního prvku „ALKA“. Grafický prvek přihlašovaného označení má dle žalovaného především dekorativní charakter a prvek „water“ je velikostně i graficky upozaděn, přičemž sám o sobě nedisponuje velkou rozlišovací schopností. Dle názoru žalovaného proto uvedené rozdíly nejsou dostatečné k převážení dominantních prvků porovnávaných označení, která si tak jsou z hlediska celkového dojmu na spotřebitele podobná.

[31] V souladu s judikaturou Soudního dvora je dle žalovaného nutné vzít v úvahu i tu skutečnost, že spotřebitel nemusí mít vždy při výběru zboží porovnávaná označení vedle sebe, ale pracuje s nedokonalým obrazem ve své paměti. Při kontaktu s namítanou ochrannou známkou by si tak průměrný spotřebitel dle názoru žalovaného s největší pravděpodobností nevzpomněl, že přihlašovaná ochranná známka obsahuje i další slovní a grafické prvky, anebo by si tyto odlišnosti sice uvědomil, ale upoutala by jej především

podobnost distinktivního a dominantního prvku přihlašovaného označení „ALKALINE“ s jediným prvkem namítané ochranné známky „ALKA“.

[32] Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby kasační stížnost zamítl.

[33] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[34] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[35] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval otázkou (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž by bylo nutné přihlížet i bez námítky z úřední povinnosti. K problematice nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se ve své judikatuře tento soud již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Není však projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[36] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v první řadě v tom, že městský soud dle jeho názoru při hodnocení porovnávaných označení opomněl zohlednit některé vizuální odlišnosti.

[37] Tvrzení, o něž stěžovatel tuto námitku opřel, však nejsou pravdivá, v důsledku čehož námitka nemůže být důvodná. Prvkem „LINE“, prvkem „water“ i grafickým prvkem umístěným na levé straně od slovní části označení se městský soud zabýval v bodě 37 rozsudku. V témže bodě se zabýval také grafickým provedením přihlašovaného označení. Uvedl k němu následující: *„Doprovodné prvky přihlašovaného označení včetně jeho barevnosti a ve vztahu k podobným či shodným výrobkům tak nemusí posuzovaná označení dostatečně odlišit.“* Městský soud z pohledu vizuálního hlediska u přihlašovaného označení reflektoval i velikost písmen a umístění prvku „ALKALINE“, který označil za dominantní. V tomto rozsahu tedy rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný.

pokračování

[38] Dále považuje stěžovatel rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný z toho důvodu, že v něm má absentovat popis odůvodnění závěru, že si průměrný spotřebitel při vjemu namítaného označení vybaví výrobek, jímž je minerální voda či jen voda jako nealkoholický nápoj.

[39] Městský soud však tuto úvahu vysvětlil v bodě 39 svého rozsudku, v němž uvedl: *„Předně namítaná ochranná známka ve znění „ALKA“ je již řadu let zapsána pro výrobky, jimiž jsou minerální vody (sestavující se z minerálních doplňků) a takto je určena k ochraně na trhu spotřebitelů a dalších osob, setkávajících se s tímto druhem nápojů. Nelze tedy předpokládat, že jde o označení významově neznámé, nespojitelné s vodou (...), přednější je, že namítaná ochranná známka je předmětem známkoprávní ochrany ve vztahu k výrobku - k minerální vodě, stejně jako má být ke známkoprávní ochraně registrováno přihlášené označení. Průměrný spotřebitel si tedy především vybaví výrobek, jímž je minerální voda či jen voda jako nealkoholický nápoj, stejně tak, jako je tomu u výrobků přihlašovaného označení. Z minerální vody pak může usuzovat na její zásadité vlastnosti.“*

[40] Pokud stěžovatel s těmito úvahami městského soudu nesouhlasí, jedná se o otázku věcné správnosti odůvodnění napadeného rozsudku, nikoliv jeho přezkoumatelnosti.

[41] I kdyby však městský soud uvedený závěr, proti němuž stěžovatel brojí, blíže nevysvětlil, nemělo by to za následek nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je totiž velmi závažnou vadou rozhodnutí, která musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Rozsudek městského soudu žádnou tak závažnou vadou zatížen není.

[42] Nejvyšší správní soud tak neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ze stěžovatelem namítaných ani jiných důvodů, proto přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti.

[43] Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách stanoví: *„Přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.“*

[44] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že souhlasí s judikatorními východisky, na jejichž základě městský soud projednávanou věc posoudil.

[45] Stěžovatel nebrojí proti závěru o shodnosti a podobnosti výrobků ve třídě 32, na něž se porovnávána označení vztahují. Brojí však proti závěru o podobnosti porovnávaných označení. Nejvyšší správní soud o této otázce uvážil následujícím způsobem.

[46] Ohledně vizuálního hlediska zdejší soud souhlasí se závěrem předsedy žalovaného, který k tomuto hledisku zejména konstatoval, že výraz „ALKALINE“ pohledově zaujme spotřebitele, neboť je napsán největšími (a zároveň velkými tiskacími) písmeny a je barevně odlišen od zbytku označení. Z těchto důvodů je z vizuálního hlediska dominantní a utkví spotřebiteli v paměti nejvíce. Dále předseda žalovaného doplnil, že prvek „water“ má nízkou distinktivnost, protože se jedná pouze o označení popisující výrobky, které lze pod přihlašováním označením očekávat. O grafickém prvku připomínajícím tryskající vodotrysk pak předseda žalovaného uvedl, že je spíše doplňkového charakteru, a to i z toho důvodu, že se vztahuje k nedistinktivnímu prvku „water“. Grafické provedení přihlašovného označení dle názoru předsedy žalovaného rovněž nepřevládá v dojmu na průměrného spotřebitele dominantní prvek „ALKALINE“ a tato úvaha má oporu v závěrech Soudu prvního stupně ES (nyní Tribunálu) vyjádřenými v bodě 47 rozsudku ze dne 23. 10. 2002, *Petit Liberto*, T-104/01, ECLI:EU:T:2002:262. Znění namítané ochranné známky je pak v přihlašovném znění zcela zahrnuto, a to v úvodní části, která je dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, zpravidla dominantní. Na základě tohoto posouzení považoval předseda žalovaného porovnávaná označení za podobná, byť v nižším stupni, vzhledem ke stěžovateli namítaným odlišnostem.

[47] Takové hodnocení je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora i Nejvyššího správního soudu, kterou tento soud shrnul například v rozsudku ze dne 16. 4. 2025, č. j. 2 As 162/2024-110: *„Podle judikatury SDEU musí být celkové posouzení nebezpečí záměny z hlediska vizuální, fonetické nebo sémantické podobnosti porovnávaných označení založeno na celkovém dojmu, který tato označení vyvolávají, přičemž je nezbytné zohlednit zejména jejich rozlišující a dominantní prvky. Klíčovou roli v tomto posouzení hraje vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem relevantních výrobků nebo služeb. Průměrný spotřebitel zpravidla vnímá ochrannou známku jako celek, aniž by analyzoval všechny její jednotlivé detaily (viz rozsudky SDEU ze dne 11. 11. 1997, ve věci C-251/95, SABEL BV proti Puma AG, Rudolf Dassler Sport, nebo ze dne 22. 6. 1999, ve věci C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer & Co. GmbH proti Klijsen Handel BV). Při posuzování podobnosti nelze izolovaně zohlednit pouze jeden prvek kombinované (obrazové) ochranné známky a srovnávat jej s jinou ochrannou známkou. Všechny složky označení musí být vzaty v úvahu a nelze je opomenout pouze z důvodu jejich menší velikosti nebo nižší rozlišovací způsobilosti. Posoudit podobnost pouze na základě dominantního prvku je možné jedině v případě, kdy jsou všechny ostatní složky ochranné známky zanedbatelné (viz rozsudek SDEU ze dne 12. 6. 2007, ve věci C-334/05 P).“*

[48] Předseda žalovaného tak nepovažoval namítané odlišnosti mezi porovnávanými označeními za rozhodující. Zásadní význam naopak přikládal podobnosti úvodní části dominantního prvku přihlašovného označení s celým zněním namítané ochranné známky. Skutečnost, že předseda žalovaného nepovažoval odlišnosti přihlašovného označení za dostatečně distinktivní na to, aby převážily nad podobností úvodní části jeho dominantního prvku se zněním namítané ochranné známky, neznamená, že by je opomněl, jak se snaží tvrdit stěžovatel. Předseda žalovaného pouze, přestože postupoval v souladu s judikaturou Soudního dvora a zdejšího soudu, rozhodl jinak, než by si stěžovatel představoval. Na tom Nejvyšší správní soud nespatřuje nic nezákonného.

pokračování

[49] Městský soud se s tímto hodnocením předsedy žalovaného ztotožnil, přičemž se při své úvaze také, stejně jako předseda žalovaného, zabýval veškerými odlišnostmi, které mezi porovnávanými označeními z vizuálního hlediska existují a které stěžovatel namítá v kasační stížnosti (jedná se o rozdíl v počtu slov, v existenci části „LINE“ ve slově „ALKALINE“, v existenci prvků „water“ a tryskajícího vodotrysku a v grafickém provedení přihlašovaného označení). Namítá-li stěžovatel, že porovnávaná označení jsou odlišitelná a že si průměrný spotřebitel musí být vědom jejich rozdílných prvků, jeho úvahy neodporují závěrům předsedy žalovaného ani městského soudu. Ti totiž nerozporovali, že mezi porovnávanými označeními existují odlišnosti, avšak i přes tyto odlišnosti na základě podobnosti úvodní části dominantního prvku „ALKALINE“ se zněním namítané ochranné známky shledali, že porovnávaná označení jsou si z vizuálního hlediska podobná, byť v nižším stupni.

[50] Stěžovatel tutéž argumentaci, kterou uvedl v kasační stížnosti, změněnou pouze co do formy, nikoliv obsahu, uplatnil již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného i v žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného.

[51] Nejvyšší správní soud proto připomíná, že je to stěžovatel, kdo vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku tím, že v kasační stížnosti předestře polemiku se závěry krajského (městského) soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, publ. pod č. 1789/2009 Sb. NSS). Jak vyplývá z uvedené judikatury, obsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje co do smyslu a obsahu stále tytéž argumenty a Nejvyšší správní soud souhlasí se způsobem, jakým se s nimi předseda žalovaného i městský soud vypořádali, nemá zdejší soud možnost doplnit příliš mnoho nových myšlenek, které by již nebyly v dosavadním průběhu řízení vyřčeny. Konstatuje proto, že hodnocení posuzovaných označení z vizuálního hlediska, které provedli předseda žalovaného a městský soud, je, jak vyplývá z výše uvedeného, v souladu s ustálenou rozhodovací praxí Soudního dvora i zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud proto hodnocení předsedy žalovaného i městského soudu považuje za správné a souhlasí s jejich závěrem, že u porovnávaných označení existuje z vizuálního hlediska podobnost, byť v nižším stupni.

[52] Namítá-li stěžovatel u vizuálního hlediska, že mezi porovnávanými označeními „*nebrozí nebezpečí vyvolání záměny*“, konstatuje k tomu Nejvyšší správní soud, že tato otázka přijde na řadu až při posouzení celkového dojmu, který posuzovaná označení vyvolávají u průměrného spotřebitele. Závěr o nebezpečí záměny porovnávaných označení totiž musí dle rozsudku Soudního dvora *SABEL* vycházet právě z posouzení tohoto celkového dojmu a všech relevantních faktorů, nikoliv pouze z izolovaného posouzení jednotlivých hledisek.

[53] Tytéž závěry jsou aplikovatelné i u hlediska fonetického, samozřejmě však s tím rozdílem, že grafické prvky při tomto hledisku postrádají relevanci. I u fonetického hlediska je tedy nutné klást zvýšený důraz na dominantní prvek „ALKALINE“ a skutečnost, že je v něm zahrnuto celé znění namítané ochranné známky, a to právě v úvodní části, na niž dle judikatury průměrný spotřebitel zpravidla klade zvýšený důraz. Ani zde však nelze přehlédnout stěžovatelem namítané odlišnosti, tedy že přihlašované označení je výrazně delší

a skládá se ze dvou slov, nikoliv pouze jednoho. Nejvyšší správní soud proto i u fonetického hlediska souhlasí se závěry předsedy žalovaného a městského soudu, dle nichž jsou si porovnáváná označení podobná, byť v nižším stupni.

[54] Ohledně hlediska sémantického stěžovatel v první řadě argumentuje tím, že si průměrný spotřebitel při vjemu výrazu „ALKA“ nevybaví zásaditý charakter minerální vody ani výraz „alkalický“. Městský soud i předseda žalovaného však měli jiný názor. Byli přesvědčeni, že při spojení výrazu „ALKA“ s minerální vodou jako výrobkem, pro který je toto označení zapsáno, si průměrný spotřebitel vodu může vybavit. Stěžovatel namítá, že tento závěr nelze dovozovat pouze na základě skutečnosti, že minerální voda je výrobkem, k němuž je namítaná ochranná známka v rejstříku zapsána.

[55] Z hlediska sémantického lze shledat, že přihlašované označení přímo odkazuje na výraz „alkalický“ zahrnutím jeho anglického znění „ALKALINE“ (což působí i na spotřebitele, kteří neovládají anglický jazyk), zatímco namítaná ochranná známka svým zněním může na průměrného spotřebitele, zvláště bude-li provedena na výrobku v podobě minerální vody, působit jako zkrácená verze tohoto výrazu. Nejvyšší správní soud považuje za správné hodnocení předsedy žalovaného, který konstatoval, že výraz „ALKA“ může v průměrném spotřebiteli evokovat buďto prvek fantazijní, ptáka z čeledi alkovitých nebo zkrácenou verzi slova „alkalický“. Výraz „alkalický“ je dle názoru zdejšího soudu veřejnosti známý, neboť je využíván i v běžném jazyce, resp. v obchodních sděleních, jež se neomezují pouze na odbornou veřejnost, byť průměrný spotřebitel si jistě nemusí být nutně vědom toho, že se jedná o synonymum slova „zásaditý“.

[56] Předseda žalovaného ohledně sémantického hlediska v návaznosti na uvedené hodnocení uzavřel, že nezanedbatelná část spotřebitelů bude výraz „ALKA“ vnímat jako zkrácenou verzi výrazu „alkalický“. Předseda žalovaného to dovodil na základě spojení s výrobky, pro něž je namítaná ochranná známka zapsána v rejstříku ochranných známek, tedy s minerální vodou.

[57] Obdobně uvažoval také Tribunál například v rozsudku ze dne 19. 5. 2015, *Granette & Starorežná Distilleries*, T-607/13, ECLI:EU:T:2015:292. Tribunál v bodě 96 uvedeného rozsudku aproboval závěr odvolacího senátu Úřadu pro harmonizaci vnitřního trhu (nyní Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví), dle něhož by část relevantní veřejnosti mohla vnímat číslo 42 jako „*informaci o procentním množství alkoholu v alkoholických nápojích, na které se vztahují kolidující ochranné známky*.“ Tribunál tedy v uvedeném rozsudku stejně jako předseda žalovaného v posuzované věci vyložil význam porovnávaných označení v kontextu výrobků, pro něž jsou nebo mají být zapsána do rejstříku. Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje s úvahou stěžovatele, dle níž není možné při hodnocení porovnávaných označení ze sémantického hlediska vyložit význam použitých výrazů v kontextu zapsaných nebo zapisovaných výrobků, a souhlasí s posouzením, které z hlediska sémantického provedl předseda žalovaného.

[58] Je totiž třeba dodat, že stěžovatel uvádí pouze obecný nesouhlas s uvedeným postupem předsedy žalovaného. Nijak však již neupřesňuje, v čem spatřuje jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud naopak považuje takový postup za souladný s ustálenou judikaturou Soudního dvora i zdejšího soudu, která byla příhodně shrnuta v rozsudku

pokračování

zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46: „Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (srov. zejména výše uvedené rozsudky SABEL, bod 22; Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 18; a nejnověji rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 9. 2010, Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM, C-254/09 P, bod 44). Celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, a zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [srov. Canon, bod 17; a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, Mast-Jägermeister v. OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO), T-81/03, T-82/03 a T-103/03, Sb. rozh. s. II-5409, bod 74].“

[59] Argument stěžovatele, že namítaná ochranná známka nedosahuje takového stupně známosti, aby si průměrný spotřebitel ve spojení s ní vybavil minerální vodu či vodu vůbec, není rozhodný. Jak totiž uvedl Soud prvního stupně ES (nyní Tribunál) v bodě 104 rozsudku ze dne 12. 1. 2006, *Devinlec*, T-147/03, ECLI:EU:T:2006:10, „posuzování nebezpečí záměny, které musí provádět oddělení OHIM, je prospektivním posuzováním. Jelikož se zvláštní způsoby uvádění výrobků označených ochrannými známkami na trh mohou v čase a podle vůle majitelů těchto ochranných známek měnit, prospektivní analýza nebezpečí záměny mezi dvěma ochrannými známkami sledující cíl obecného zájmu, a sice toho, aby relevantní veřejnost nemohla podstupovat nebezpečí, že bude uvedena v omyl ohledně obchodního původu dotčených výrobků, nemůže záviset na obchodních záměrech, uskutečněných, či nikoliv a svojí povahou subjektivních, majitelů ochranných známek.“ Tento závěr následně potvrdil Soudní dvůr v bodě 59 rozsudku ze dne 15. 3. 2007, *T.I.M.E. ART*, C-171/06 P, ECLI:EU:C:2007:171, jímž zamítl kasační opravný prostředek proti uvedenému rozsudku Soudu prvního stupně.

[60] Stěžovatel u sémantického hlediska rovněž argumentoval tím, že městský soud nepřisoudil dostatečný význam prvku „water“ v přihlašovaném označení. Nejvyšší správní soud v takovém postupu neshledává pochybení, neboť, jak již bylo vysvětleno výše, tento prvek není distinktivní. Dominantním prvkem, který průměrnému spotřebiteli z přihlašovaného označení utkví v paměti, je výraz „ALKALINE“. Tato skutečnost je z rozsudku městského soudu velmi patrná. Nejvyšší správní soud proto nepovažuje za důvodnou ani námitku, dle níž městský soud údajně dostatečně neposoudil dominantní prvky porovnávaných označení.

[61] K hledisku celkového dojmu stěžovatel uvádí, že z důvodu veškerých odlišností, které mezi posuzovanými označeními existují a které již byly dostatečně popsány výše v odůvodnění tohoto rozsudku, „nemůže průměrný spotřebitel považovat výrobky a služby nabízené pod přihlašovaným označením za výrobky pocházející od podnikatele nabízejícího výrobky pod namítaným označením“.

[62] Stěžovatel správně označuje hledisko, dle něhož se dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora posuzuje, zda u srovnávaných označení existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti, jak o ni hovoří mj. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Lze opět odkázat na shrnutí provedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46, v němž zdejší soud konstatoval, že „[p]odle Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora existuje mezi dvěma ochrannými známkami nebezpečí záměny tehdy, pokud se veřejnost může domnívat, že dotčené

výrobky nebo služby pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, čj. 4 As 31/2008-153; a rozsudky Soudního dvora ze dne 29. 9. 1998, Canon, C-39/97, Recueil, s. I-5507, bod 29; a ze dne 22. června 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, s. I-3819, bod 17].

[63] V témže rozsudku Nejvyšší správní soud také, jak již bylo uvedeno výše, konstatoval: „Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být existence nebezpečí záměny u veřejnosti posuzována celkově, přičemž musí být zohledněny všechny relevantní faktory projednávaného případu (srov. zejména výše uvedené rozsudky SABEL, bod 22; Lloyd Schuhfabrik Meyer, bod 18; a nejnověji rozsudek Soudního dvora ze dne 2. 9. 2010, Calvin Klein Trademark Trust v. OHIM, C-254/09 P, bod 44). Celkové posouzení nebezpečí záměny předpokládá určitou vzájemnou závislost mezi zohledněnými faktory, a zejména mezi podobností ochranných známek a podobností výrobků nebo služeb, na které se ochranná známka vztahuje [srov. Canon, bod 17; a rozsudek Tribunálu ze dne 14. 12. 2006, Mast-Jägermeister v. OHIM – Licorera Zacapaneca (VENADO), T-81/03, T-82/03 a T-103/03, Sb. rozh. s. II-5409, bod 74].“

[64] Z hlediska první kumulativní podmínky pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, tj. podobnosti či shodnosti porovnávaných označení, shledal Nejvyšší správní soud v projednávané věci mezi porovnávanými označeními určitý stupeň podobnosti ve všech hlediscích, tj. v hledisku vizuálním, fonetickém a u nezanedbatelné části veřejnosti též sémantickém. Ohledně druhé kumulativní podmínky, tedy podobnosti nebo shodnosti výrobků, jsou výrobky, k nimž se posuzovaná označení vztahují, dle závěrů předsedy žalovaného i městského soudu shodné v minerální vodě a v ostatních výrobcích třídy 32, pro něž bylo napadené označení přihlašováno, velmi podobné, což stěžovatel v řízení před kasačním soudem nerozporoval.

[65] Za takové situace je relevantní též kompenzační princip, který vyplývá z judikatury Soudního dvora, zejména z rozsudku Canon. Podle něj lze při posuzování pravděpodobnosti záměny srovnávaných označení menší podobnost mezi výrobky a službami kompenzovat větší podobností mezi ochrannými známkami a naopak (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 7 As 35/2024-57, a ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46). Díky kompenzačnímu principu tak lze nižší podobnost označení porovnávaných v posuzované věci při posouzení pravděpodobnosti záměny kompenzovat shodností, resp. značnou podobností výrobků, k nimž se vztahují.

[66] Vzhledem k podobnosti v hledisku vizuálním, fonetickém a sémantickém, jakož i shodnosti a podobnosti výrobků, k nimž se porovnávaná označení vztahují, lze podle Nejvyššího správního soudu, a to i na základě přihlédnutí ke kompenzačnímu principu, akceptovat závěr předsedy žalovaného a městského soudu, dle něhož by se veřejnost u porovnávaných označení mohla domnívat, že jejich výrobky pocházejí ze stejného podniku nebo případně z podniků hospodářsky propojených, a proto mezi porovnávanými označeními existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách.

[67] Ohledně poslední dílčí námitky stěžovatele, podle níž nesouhlasí se závěrem městského soudu, že „zkoumání zaměnitelnosti nemůže vycházet pouze z porovnání výše

pokračování

uvedených odlišností“, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento závěr je zcela v souladu s rekapitulovanou judikaturou, dle níž je při posuzování pravděpodobnosti záměny dvou označení na straně veřejnosti třeba vycházet z celkového dojmu, jakým na spotřebitele působí, a přihlídnout ke všem relevantním faktorům.

IV.

Závěr a náklady řízení

[68] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[69] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

[70] Osobě zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jí vznikly náklady, jejichž náhrada by jí příslušela (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. prosince 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu